

[Skatteministeren]

institutter skulle yde lån på ringere vilkår end udenlandske.

Formanden:

Vi er ved de allersidste korte bemærkninger, idet jeg minder om, at sagen jo går til videre behandling.

(Kort bemærkning).

Berlau (FK):

Med forudsigelig sikkerhed gjorde ministeren det, som jeg sagde i mit indlæg. Når nogen rejser røsten og siger: I går og pønser på at lave en fælles EF-møntenhed, så farer ministeren op og siger: Det gør vi ikke; det er bare noget, I siger. Jamén ministeren var jo selv den, der rejste denne problematik i sin replik her, og det eneste, man kan sige, er, at hvad hjertet er fuldt af, løber munden åbenbart over med.

(Kort bemærkning).

Holger K. Nielsen (SF):

Lige kort til skatteministeren: Det er jo også en del af det her, at man skal kunne drive virksomhed fra udlandet til danske kunder, f.eks. gennem filialer i Danmark.

Men min korte bemærkning angår nu i første række det indlæg, som hr. Glistrup kom med i allersidste omgang. Jeg synes, det var et ganske markant indlæg, hvor hr. Glistrup jo i virkeligheden sagde, at meningen med det her er, at vi skal fratages vores mulighed for at føre økonomisk politik, fordi det er den eneste mulighed for, at vi kan løse problemerne. Jeg synes, det var et ganske markant indlæg, og havde egentlig forventet, at regeringens ministre havde svaret på hr. Glistrups indlæg, kommenteret det, forholdt sig til det.

Så vidt jeg ved, så mener partiet Venstre i hvert fald, at Fremskridtspartiet skal være en del af regeringens parlamentariske grundlag. Ville det så ikke være relevant, at ministeren forholder sig til det efter min opfattelse markante indlæg fra hr. Glistrup om dette direktivforslag?

Hermed sluttede forhandlingen.

Den næste sag på dagsordenen var:

11) Første behandling af lovforslag nr. L 230:

Forslag til tillægsbevillingslov for finansåret 1987.

Af finansministeren (Palle Simonsen).
(Fremsat 16/3 88).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Ingen bad om ordet.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Finansudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

12) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 121:

Forslag til folketingsbeslutning om ændring af lov om Arbejdsretten.

Af Berlau (FK) m.fl.
(Fremsat 17/2 88).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Arbejdsministeren (Henning Dyremose):

Beslutningsforslaget om ændring af arbejdsretsloven går ud på, at arbejdstagere, der i strid med overenskomsten nedlægger arbejdet, når en arbejdsgiver ikke efterkommer et påbud, som er givet efter arbejdsmiljøloven, fritages for bod.

I bemærkningerne begrundes Fælles Kurs forslaget med, at man på grund af nedskæringer i Arbejdstilsynets personel kun gennemfører 20-30 retssager om påbud om året.

Tja, det er jo faktisk ikke rigtigt, og derfor kunne der være god grund til, hvis det var begrundelsen, at trække forslaget tilbage. Det er faktisk sådan, at der er gennemført igennem de sidste 3 år – og det kendes i offentlige publikationer – 200-300 retssager om året, så man har fået fat på månedstallet i stedet for årstallet. Og

[Arbejdsministeren]

da det er en væsentlig del af begrundelsen, så kunne man egentlig med det udgangspunkt droppe forslaget.

Det er én grund til at droppe forslaget, en anden er, at der rent faktisk allerede efter arbejdsmiljølovens § 12, stk. 2, er en mulighed for at lade boden bortfalde. Jeg kan pege på bestemmelsen om, at boden skal bortfalde, når det godtgøres, at arbejdsstandsningen skyldes trivselsmæssige faktorer, som modparten bærer ansvaret for. Det er altså rent faktisk sådan, at Arbejdsretten allerede i dag har en mulighed for at fritage arbejdstagerne for bod, hvis en virksomhed bærer et væsentligt ansvar for, at de miljømæssige krav, som Arbejdstilsynet har stillet, ikke overholdes. Og det er rent faktisk også sådan, at der er afsagt en arbejdsretsdom, hvorved netop det er blevet stadfæstet. Så også af den grund er beslutningsforslaget inderlig overflødig.

Svend Åge Petersen (KF):

Da mit partis ordfører, fru Pia Christmas-Møller, ikke kan være til stede på nuværende tidspunkt, skal jeg på den konservative gruppes vegne afvise forslaget fra Fælles Kurs.

Som det tidligere er fremhævet af arbejdsministeren, er der allerede i dag mulighed for at fritage arbejdstagere for bod, når arbejdsnedlæggelsen skyldes trivselsmæssige forhold, som virksomheden bærer ansvaret for. Forslaget er derfor i bedste fald overflødig.

Ole Henriksen (SF):

SF er hidtil gået ind for bodsfrihed i et større omfang, end det er foreslået her, og vi har endda også prøvet med mindre ændringsforslag, men det er ikke lykkedes at komme igennem med nogen af delene. F.eks. foreslog vi at ændre § 12 ikke i arbejdsmiljøloven, som ministeren henviste til, men i arbejdsretsloven, således at en organisation ikke kan pådrage sig bod, fordi den offentligt udtaler, at den har forståelse for, at medlemmerne nedlægger arbejdet. Det har kostet adskillige organisationer millionbøder bare at udtrykke sympati. Selv ikke den lille ændring kunne vi få ind. Vi ville gerne have ændret sådan, at der stod, at hvor en organisation direkte opfordrer medlemmerne til at nedlægge arbejdet, kan den gøre sig skyldig, men her skulle det altså ikke bare være nok. Der må ikke engang udtrykkes sympati for det.

Dengang kunne kun VS og selvfølgelig også SF støtte forslaget.

Ud fra den holdning til bodsspørgsmålet kan SF derfor godt støtte Fælles Kurs' forslag. Vi mener selvfølgelig, at det er helt urimeligt, at lønmodtagerne skal udsættes for risiko. Og selv om der er faldet en arbejdsretsdom, så er jeg ikke overbevist om, at det ikke dagligt sker, at man må blive på sin plads uden at kunne reagere, selv under urimelige og også farlige arbejdsvilkår.

Jeg vil i den forbindelse påpege, at den paragraf, som ministeren henviste til, rent faktisk bliver misbrugt, ikke så meget i lovens bogstav, men måske mere i de bemærkninger, som faldt, da loven blev ændret i 1973, og som SF også havde et ansvar for kom til at stå i betænkningen om de trivselsmæssige faktorer, som arbejdsministeren også omtalte her. Der står i betænkningen til loven:

»Udvalget lægger imidlertid den største vægt på, at de i bestemmelsen nævnte kriterier får et reelt indhold og bred anvendelse i en ny retspraksis, herunder at der tages hensyn til udviklingen på arbejdsmarkedet f.eks. på baggrund af miljøforskning«.

Det er jo klart, at når der står sådan i betænkningen, så er det et pålæg til Arbejdsretten om at ændre retspraksis efter den udvikling, der er sket på miljøområdet, og den farlighed, der nu er blevet registreret rundt omkring på arbejdspladserne, og sikre, at folk får den rettighed igennem.

Det er klart, at når domstolen, altså Arbejdsretten, i dag ikke tolker loven efter de hensigter, der lå i bemærkningerne, så har man altså ikke efterfulgt lovens bogstav. Derfor er det rimeligt, at vi efterprøver, om retspraksis er blevet fulgt, og det vil vi selvfølgelig prøve at gøre i udvalget. Men vi vil selvfølgelig også generelt støtte forslaget.

Jytte Andersen (S):

Jeg beklager, at jeg ikke var i salen, da det var min tur, men bedre sent end aldrig.

Jeg skal på mit partis vegne og på vegne af mit partis ordfører, hr. Hans Strunge, give udtryk for Socialdemokratiets indstilling til Fælles Kurs' beslutningsforslag, som jo handler om, at regeringen skal fremsætte et lovforslag om, at ansatte, der nedlægger arbejdet begrundet i forhold, der er regelreguleret, og hvor Ar-

[Jytte Andersen]

bejdstilsynet har udstedt påbud, der ikke efterlevs af arbejdsgiveren, ikke kan idømmes bod i forbindelse med arbejdsnedlæggelse.

Lad mig først sige om bodsspørgsmålet, at der jo i bemærkningerne er omtalt begrebet farligt arbejde. Det er vigtigt at understrege, at der er bodsfritagelse, hvis arbejdsstandsningsen er begrundet i forhold, der er livsfarlige. I Socialdemokratiet har vi den opfattelse, at Arbejdsretten har været for tilbageholdende for så vidt angår bodsfritagelse i andre situationer.

Men vi finder i det hele et behov for at se sagen i en større sammenhæng, og her vil vi henvise til det socialdemokratiske forslag om en tryghedsreform, hvor vi i punkt 5 anfører, at vi mener, at en tryghedslovgivning også skal omfatte dette spørgsmål. Vi har præciseret det med følgende formulering: »Forslaget må endvidere give lønmodtagerne adgang til uden løntab at vægre sig imod arbejdets udførelse, såfremt vægringen er rimeligt begrundet i arbejdsmiljømæssige forhold«.

Jeg skal bl.a. med henvisning til vores forslag om en tryghedsreform med det omtalte punkt sige, at vi synes, der er behov for at se på denne sag i en større og bredere sammenhæng.

Hans Jørgen Holm (V):

Jeg ved ikke, om det er en tilfældighed, at fru Jytte Andersen kom ind i rækkefølgen på den her måde, men det har i hvert fald givet mig et lille billede: Forrest har vi snuden på et eller andet – jeg ved ikke, om det er et uhyre – det er hr. Berlau, derefter kommer hovedet, det er hr. Ole Henriksen, og så har vi den store, tunge krop, som kommer slæbende bagefter i den her sag.

Vi har her et forslag fra Fælles Kurs, der er overflødig. Bemærkningerne er ikke i overensstemmelse med virkeligheden og derfor mangler forslaget begrundelse. Jeg skal med disse bemærkninger afvise forslaget.

Jørgen Estrup (RV):

Det er klart, at vi fra radikal side også finder, at arbejdsmiljølovens bestemmelser skal overholdes. Vi har ikke nogen som helst grund til, heller ikke og specielt måske ikke efter ministerens indlæg, at tro, at der idømmes bod på et urimeligt grundlag, og jeg finder derfor heller ikke nogen særlig anledning til at gå dybere ind i forslaget.

Jeg vil dog gerne føje et par bemærkninger til det, som står i forslagets bemærkninger om antallet af sager. Ministeren gjorde opmærksom på, at det antal, der anføres, er forkert, og at det er langt højere i praksis. Jeg mener, det må være en selvfølge, at der ikke kan udstedes sådanne direktiver, som er anført i bemærkningerne om, at der ikke må rejses sager, og at det er ministerens ansvar, at de sager, som ifølge loven skal påtales, faktisk også rejses. Derfor mener jeg sådan set ikke, vi behøver at beskæftige os nærmere med det her, indtil det andet måtte være påvist.

(Kort bemærkning).

Ole Henriksen (SF):

Det kan godt være, at hr. Jørgen Estrup har ret i, at der føres flere sager, end der står i bemærkningerne, men det, det handler om, er jo, om ikke der er endnu flere sager, som burde være ført, men ikke bliver ført. Med den langsommelighed, som der er i behandlingen af den slags sager, så er det jo sådan på en arbejdsplads, at det altid er arbejdsgiveren, der fortolker overenskomstens bestemmelser, og hvis han påbyder sine arbejdere at blive på deres pladser, selv om de har sagt, at det er farligt, så skal de blive på deres pladser, for ellers så er det overenskomstbrud. Og oven i købet skal arbejderne så i Arbejdsretten føre bevis for, at det er farligt. Det er altså ikke arbejdsgiverne, der har bevisbyrden. Det er væsentligt, at det er lønmodtagerne, der skal føre beviset for, at det er farligt, og det kan man jo ikke gøre bare ved at nedlægge arbejdet. Det skal man jo have lægelige indikationer for at kunne gøre, så der er altså nogle problemer i det her.

Glistrup (FP):

Arbejdsretslovens regler om idømmelse af bod ved ulovlige strejker er baseret på den hovedfilosofi, at man derigennem formindsker antallet af strejker her i landet, og det er denne regel, som med det foreliggende forslag ønskes svækket. Virkningen kan derfor meget let blive, at vi får flere strejker her i landet, end vi har i øjeblikket. Det er jo ikke nogen hemmelighed, at på strejkeområdet er forslagsstillerne fra Fælles Kurs af en noget anden opfattelse end Fremskridtspartiet. Derfor er det jo ganske naturligt og vel forståeligt, at Fremskridtspartiet synes, at dette forslag er noget møg, fordi det

[Glistrup]

trækker i retning af at svække den opfattelse, som Fremskridtspartiet har, nemlig at vi ikke skal have strejker her i landet.

Strejker var noget, som måske havde værdi for 100 år siden, for 50 år siden, eller hvor langt man nu kan gå tilbage i historien, men i et samfund som det nuværende danske, der bevæger sig ad bankerot-afgrunds-hekkenfeldt til i kraft af, at vi bestiller for lidt her i landet, i kraft af, at vi har for lidt arbejdsdisciplin her i landet, i kraft af, at man bare pukker på sine rettigheder på alle leder og kanter, har vi simpelt hen ikke råd til at bevare den gamle strejkefilosofi.

Og den gamle strejkefilosofi vil, selv når det engang lykkes os ved Fremskridtspartiets og EF's hjælp at få orden her i landet, også være uuhjælpeligt forældet, fordi strejkefilosofien bygger på, at dermed bekæmper man en arbejdsgiver, som har måske 2 eller 3 svende, og som er én ud af 5.000 arbejdsgivere inden for det pågældende område, men sådan er samfundet jo ikke mere. Næsten en hvilken som helst strejke rammer først og fremmest den uskyldige tredjepart, og derfor skal strejker væk, vi skal ingen strejker have, og forslag, som øger antallet af strejker, har derfor en kraftig antipati imod sig fra Fremskridtspartiets side.

Man skjuler sig i Fælles Kurs bag det figenblad, at man hævder, at det kun er, når der er noget i vejen med arbejdsmiljøet. Men måske rækker Fælles Kurs' personkendskab så vidt, så man kender de folk fra Byggefagenes Samvirke og andre samfundssabotører, der jævnligt møder op i Arbejdsmarkedsudvalget, og som simpelt hen har gjort det til deres livsopgave at finde ud af, at der er et eller andet asbestgran, der ligger dér, eller et eller andet andet grundlag, på hvilket vi kan mobilisere Arbejdstilsynet og alle mulige andre til at sige, at nu er det sundhedsfarligt at lægge et tag på i Faulum, eller hvad det nu kan være af besynderlige og mærkelige ting, eller fordyre Det Kgl. Teaters produktion, eller hvad der nu kan være tale om. Det er jo simpelt hen de samfundsødelæggerkræfter, som man vil gavne fra Fælles Kurs' side.

Vi er tilhængere af at styrke det danske samfund, så det danske samfund bliver et socialt rigt samfund, der kan hjælpe sine svage, og derfor er vi meget, meget stærkt imod dem, der kæmper disse kampe à la christianitter og lignende. Det er det niveau, Fælles Kurs befinder

sig på med det nålestik, man vil give mulighederne for at få et rigt og godt Velfærdsdanmark, og derfor bør man stemme nej til Fælles Kurs' forslag.

Berlau (FK):

Danmark har et modbydeligt arbejdsretssystem, som er indrettet på ét væsentligt punkt: at sikre, at produktionen altid skal foregå aldeles uhindret, uanset hvad omkostningerne måtte være ved den. Folketingets flertal er lige så modbydeligt. Det har den opfattelse, at mennesker er enten vælgerkvæg, eller også så er de skattekvæg, og hvis de skulle være så uheldige at komme til skade på deres arbejdsplads, så er det deres eget problem.

For at bøde på de værste af de uhyrligheder, som arbejdsgivere med mellemrum udsætter deres ansatte for, har man for at have sikkerhedsventilen i orden oprettet et Arbejdstilsyn, som man har udstyret med nogle beføjelser til at meddele arbejdsgiveren, at den måde, han har indrettet sin arbejdsplads på, er utilstrækkelig, og at det er farligt for de ansatte at bevæge sig på den.

Der har været gentagne eksempler på, at folk har været ansat på en virksomhed, hvor arbejdsforholdene har været forfærdelige. Jeg behøver vel kun at minde om Sønderborgsagen fra yachtværftet, som for nylig var i offentlighedens søgelys. Dér havde Arbejdstilsynet og bedriftssundhedstjeneste og andre afgivet nogle meldinger om, at arbejdsforholdene var urimelige. Men arbejdsgiveren tog det forholdsvis afslappet og gjorde ikke noget ved det.

Det, vi foreslår her, er, at hvis en arbejdsgiver ikke kan finde ud af at have sin arbejdsplads indrettet på en sådan måde, at den lever op til den standard, man kræver i Danmark, ja, så må det være en ret for den enkelte at holde sit arbejde tilbage. Men her kommer modbydeligheden i folketingsflertallet tydeligt frem, måske bedst repræsenteret af hr. Glistrup, for de andres vedkommende pakket ind i nogle »afværgere«. Modbydeligheden kommer frem, når man siger: Nej, det skal de ikke have lov til. Disse fæle mennesker, disse skatteborgere og vælgere, som vi appellerer til ved valgene, de skal ikke bryde sig om at være så nederdrægtige, at de holder deres arbejde tilbage. Man skal helt tilbage i den uoplyste enevældes tid for at finde lignende bemærkninger om det danske folk.

[Berlau]

Vi har den opfattelse, at man naturligvis må være berettiget til at sige til sin arbejdsgiver: Jeg vil ikke udføre arbejde under de vilkår, som du byder mig her. Jeg har endda offentlig myndigheds ord for, at arbejdspladsen ikke er indrettet i overensstemmelse med gældende regler, og derfor holder jeg mit arbejde tilbage.

Det er så omfattet af nogle bestemmelser i overenskomsterne, og det eneste, som vi her stiller forslag om, er, at der bliver tilføjet en bestemmelse i arbejdsretsloven om, at hvis arbejdet er tilbageholdt begrundet i forhold, der skyldes arbejdsgiverens manglende vilje og evne til at få arbejdspladsen ordentligt indrettet, så skal det være bodsfrit. Er det urimeligt? Er det et urimeligt krav at sige, at folk ikke frivilligt skal lade sig føre til galgen eller slagtebænken eller henslæbe deres tilværelse som invalidepensionister i den hellige produktivitets navn? Det er jo rent faktisk det, som man giver udtryk for fra det modbydelige folketingsflertals side.

Vi kan ikke vente på, at Socialdemokratiet får taget sig sammen til at føre deres plan ud i virkeligheden. Jeg har tidligere peget på, at når Socialdemokratiet foreslår noget, som de kalder for 1980'ernes reform, så bliver det måske 1990'ernes reform eller år 2000's reform. Jeg tror ikke, at folk ude på arbejdspladserne er interesseret i at vente, til Socialdemokratiet bliver enig med sig selv om, hvornår det vil fremsætte sit forslag, eller hvorledes det skal fremsættes.

Det må være nu, man sørger for at få lavet en bestemmelse, som sikrer, at de mennesker, der er ansat på en arbejdsplads, ikke skal forgå som invalidepensionister, og at de ikke skal sætte deres liv over styr. Det er det eneste, det drejer sig om, at hvis man er på en arbejdsplads, som ikke fungerer, så siger man stille og roligt: vi udfører ikke arbejde, så længe vi kan komme til skade.

Hr. Jørgen Estrup har ellers udtalt sig ganske positivt – nu har han vel forladt salen som sædvanlig – netop til fordel for ansatte på en arbejdsplads. Nå, der var jeg for hurtig, for nu dukker han frem, den var ikke god. Men jeg kan forstå, at man har den opfattelse, at det ikke skal være et menneskes ret, og derfor skal vi altså fortsætte med det arbejdsretssystem, dets hæslihed og modbydelighed, hvor folk skal trælle, hvor arbejdspligten er det afgørende, hvor der ikke må ske bremse eller stop i produktionen, uanset om folk kommer til skade.

Lad være at bilde nogen ind, at Arbejdsretten har beføjelser til at sørge for, at den slags ting ikke finder sted. Enhver, der har bare et minimalt kendskab til, hvorledes Arbejdsretten fungerer, ved, at Arbejdsretten er et magtinstrument, en hurtighakker til at stoppe ethvert tiløb til produktionsstop i dette land, uanset hvad omkostningerne måtte være for noget sådant.

Arbejdsretten er efter min opfattelse et instrument, der strider direkte imod menneskerettigheder, imod retten til at tilbageholde sin arbejdskraft i den udstrækning, man ikke mener at den skal udnyttes i overensstemmelse med de vilkår, som en forbryderisk arbejdsgiver har indrettet sin arbejdsplads efter.

Jeg kan kun beklage, at der altså ikke var mere hår på brystet bag hr. Jørgen Estrups udtalelser end til, at han nu farer op og melder pas over for forslaget. Det havde været en god tjeneste at gøre folk på arbejdspladserne, hvis man havde sikret dem muligheden for, at de bodsfrit kunne tilbageholde deres arbejde. Det kan de selvfølgelig stadig væk gøre, men nu koster det dem altså fortsat penge til den arbejdsgiver, som i strid med loven har indrettet sin arbejdsplads på en urimelig facon, og det kan vi selvfølgelig kun beklage.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslagets overgang til anden (sidste) behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til Arbejdsmarkedsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

13) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 132:

Forslag til folketingsbeslutning om forbedringer af dagpengeretten for forældre med børnepasningsbesvær samt forbedrede rettigheder for revalidender.

Af Lilli Gyldenkilde (SF) m.fl.
(FremSAT 1/3 88).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Arbejdsministeren (Henning Dyremose):

Beslutningsforslaget indeholder tre forskellige elementer, som jeg vil kommentere hver for sig.

Det første drejer sig om økonomisk støtte fra kommunen til forældre med manglende børnepasningsmulighed. Efter arbejdsløshedsforsikringsloven er det en betingelse for at få udbetalt dagpenge, at den ledige står til rådighed for arbejdsmarkedet. Den ledige skal være i stand til at overtage arbejde og må derfor ikke have retlige eller faktiske eller praktiske forpligtelser, når arbejde tilbydes; og praktiske forpligtelser kan altså i denne sammenhæng være pasning af børn.

Jeg vil gerne fremhæve, at der ikke i arbejdsløshedsforsikringsloven stilles krav til arten af pasningsmulighed. Der kan f.eks. ikke stilles krav om, at medlemmet har en institutionsplads, men alene om, at medlemmet erklærer at have en pasningsmulighed. Der er altså tale om en ganske stor grad af tillid til den forsikrede, der afgiver en erklæring om at have pasningsmulighed til rådighed, og der er ikke noget i vejen for, at et medlem selv passer sine børn under ledighed.

Det er sådan, at Arbejdsministeriet har anmodet AF-kontorerne om at tage særligt hensyn ved anvisningen af arbejde til personer, der har vanskeligt ved at få deres børn passet. I disse tilfælde skal der så vidt muligt anvises arbejde med nogle dages varsel.

Jeg tror derfor ikke, at det, som forslagsstillerne gør til et stort problem, er noget reelt problem i praksis. Socialministeriet har oplyst, at det efter bilstandsloven påhviler kommunalbestyrelsen at sørge for det nødvendige antal pladser i daginstitutioner for børn og unge. Det er derfor kommunalbestyrelsen, der på grundlag af oplysninger om antal børn, ventelister, arbejdsfrekvens, økonomi m.m. skønner, hvor høj en dækningsprocent kommunen skal have.

Socialministeriet kan kun komme med henstilling om ændringer i pladsantallet, hvis de årlige social- og sundhedsplaner, der udarbej-

des i medfør af den sociale styrelseslov, viser uacceptabel lav dækning i en kommune.

Efter bilstandsloven er det en betingelse for at få kontanthjælp, at ansøgeren og en eventuel ægtefælle i tilstrækkelig grad har udnyttet deres arbejdsmuligheder. Bilstandslovens betingelser om at udnytte sine arbejdsmuligheder kan f.eks. være opfyldt, når en forsørger ikke kan påtage sig indtægtsgivende arbejde på grund af pasning af børn og det sociale udvalg ikke kan anvise anden pasningsmulighed. Allerede ved denne bestemmelse er der sikret økonomisk hjælp.

Heri ligger også et økonomisk incitament for kommunerne med hensyn til at stille pasningsmuligheder til rådighed. Det ved vi godt at kommunerne plejer at tænke på: hvem er det, der skal betale udgifterne, er det dem, eller er det nogle andre? Hvis det er nogle andre, så plejer man altså at hjælpe over i de andres system. Det er jo, sådan som jeg læser det, bl.a. det, der ifølge forslagsstillerne er formålet med forslaget.

Det foreslås yderligere, at tidsrummet, hvor medlemmerne modtager en dagpengelignende ydelse, skal tælles som død periode.

Som nævnt finder jeg forslaget om en dagpengelignende ydelse uacceptabelt, men jeg synes endnu mindre om forslaget om en død periode. De pågældende forældre vil stadig være omfattet af tilbudene til ledige medlemmer, herunder arbejdstilbud og uddannelsesydelse. Hvis perioden talte som død periode, ville disse forældre være sikret økonomisk dækning i en længere periode end andre ledige, og det finder jeg ville være en urimelig forskelsbehandling.

Det andet punkt – nu skal jeg passe på, om jeg læser forslag eller bemærkninger – i forslaget drejer det sig om en kortere medlemsperiode af en arbejdsløshedskasse, før der kan udbetales dagpenge for revalidender og bilstandsmodtagere. Begrundelsen for det forslag er bl.a., at denne persongruppe mere end andre har behov for hjælp fra hele AF-systemet.

Efter bemærkningerne skulle man således tro, at revalidender og bilstandsmodtagere er udelukket fra at benytte sig af AF-systemet, hvis de ikke er berettiget til dagpenge, og det er naturligvis ikke rigtigt. Arbejdsformidlingen skal betjene alle arbejdssøgende, uanset om de er berettiget til dagpenge eller ej. Det afgørende for arbejdsformidlingen er at skaffe den rigtige